

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 września 2015 roku A. G. wraz z inną ustaloną osobą udali się do W. na tzw. „kradzieże sklepowe”. Samochodem marki N. (...) o nr rej. (...) kierowała inna osoba. Kilka minut po godzinie 7.00 zatrzymali się na parkingu przy sklepie (...) przy ul. (...).

Weszli do sklepu (...) przy ul. (...). Skierowali się do stoiska ze słodyczami skąd zabrali w celu przywłaszczenia 44 sztuki czekolad i innych artykułów spożywczych o łącznej wartości 483,56 złotych na szkodę (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K. Oddział w W..

Po opuszczeniu sklepu udali się do innego sklepu w W., mianowicie do sklepu (...) przy ul. (...). Weszli do sklepu i na stoisku ze słodyczami dokonali kradzieży 8 sztuk bombonierek E. C., 4 sztuki bombonierek R., 20 czekolad M. O. i 20 sztuk czekolad E. C., 17 sztuk czekolad E. O. i 6 sztuk czekolad C., których łączna wartość wyniosła 759,35 złotych na szkodę (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K.. Ze sklepu wyszli osobno.

Okoliczności dokonywania kradzieży w sklepie (...) zostały zarejestrowane na kamerach monitoringu sklepu. Zapis pozwalał na dokonanie identyfikacji sprawców, albowiem ukazywał ich sylwetki, twarze, szczegóły dotyczące ubioru. Podobnej kradzieży i w podobny sposób ci sami sprawcy dokonali w sklepie (...) w W. tego samego dnia.

W związku z ujawnieniem kradzieży dokonanej przez A. G. na miejsce zdarzenia zostali wezwani funkcjonariusze Policji, którzy nałożyli mandat karny na A. G.. Następnie po jego zwolnieniu ujawnili w zaparkowanym samochodzie N. (...) o nr rej. (...), za kierownicą którego siedział M. N., 20 sztuk czekolady M., 12 sztuk bombonierki R. oraz 17 sztuk czekolady M. J. (1) i 5 sztuk czekolady M. O..

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o materiał dowodowy, na który złożyły się:

- wyjaśnienia A. G. – k. 33-36, 39-40, 47-48,
- zeznania świadka A. S. – k. – k. 139-140,
- zeznania świadka A. K. – k. 144-146,
- lista strat – k. 2,
- protokół zatrzymania osoby – k. 6,
- protokołu przeszukania osoby – k. 8-10,
- protokół zatrzymania rzeczy – k. 11-13 i 14-16,
- pokwitowania odbioru rzeczy – k. 17 i 37,
- umowa sprzedaży z dowodem rejestracyjnym – k. 21-26,
- oświadczenie – k. 63,
- protokół odtworzenia zapisu monitoringu z płytą DVD – k. 111-112 i 3,
- odpisów wyroków – k. 68, 82-85, 94-104, 107-110.

Oskarżony A. G. ma 40 lat, wykształcenie średnie, nigdzie nie pracuje. Jest kawalerem, nie posiada nikogo na utrzymaniu. Nie leczył się psychiatrycznie. Był dotychczas wielokrotnie karany. Opisanych czynów dopuścił się w warunkach recydywy określonej w art. 64 § 1 kk, będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Toruniu, sygn. VIII K 737/09, za czyn z art. 286 § 1 kk na karę 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 12.09.2010r. do 28.12.2012r. (odpis wyroku k. 124-125).

Przesłuchany w charakterze podejrzanego A. G. przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Wyjaśnił, że w dniu 10 września 2015r. wraz z M. N. samochodem marki N. stanowiącym przyjechali do W. na „kradzieże sklepowe”, gdzie odwiedzili sklepy (...) oraz zabrali z nich słodycze. Na rozprawie również ponownie przyznał się do zarzucanych mu czynów. Nie składał wyjaśnień. Złożył wniosek w trybie art. 387 kpk (k. 195v) o wymierzenie kary bezwzględnej 10 miesięcy pozbawienia wolności, obowiązek naprawienia szkody i zwolnienia od kosztów sądowych. Dodatkowo na rozprawie oskarżony został pouczone o treści art. 447 § 5 kpk.

Wniosek oskarżonego zyskał akceptację Sądu.

W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy daje podstawy ku przypisaniu oskarżonemu sprawstwa zarzucanych mu czynów tj. dwóch występków opisanych w art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk popełnionych w warunkach ciągu przestępstw.

Jednoznacznym, bezpośrednim dowodem obciążającym A. G. są jego wyjaśnienia złożone w toku postępowania przygotowawczego. Podczas tej czynności A. G. przedstawił szczegółowo przebieg każdego ze zdarzeń, sposób dokonywania czynów oraz role każdego ze współsprawców wskazując jednocześnie, że w dniu 10 września 2015 roku poruszali się samochodem marki N.. Z treści złożonych przez niego wyjaśnień wynikało, że tego dnia dopuścił się dwóch podobnych kradzieży na terenie W.. W świetle tak oczywistych i obiektywnych dowodów jak przede wszystkim protokołu odtworzenia zapisu z monitoringu z płyty DVD, Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego za wiarygodne.

Z wyjaśnieniami sprawcy korespondują w pełni zeznania świadków: A. S. (k. 139-142) i A. K. (k. 144-146), których dopełnieniem są dokumenty w postaci: notatki urzędowej (k. 1), listy strat (k. 2), monitoringu z sklepu (...) (k. 3), protokołu zatrzymania osoby (k. 6), protokołu przeszukania osoby (k. 8-10), protokołu zatrzymania rzeczy (k. 11-13 i 14-16), pokwitowań odbioru rzeczy (k. 17 i 37), oświadczenia (k. 63), protokołu oględzin rzeczy (k. 111-112) oraz odpisów wyroków (k. 68, 82-85, 94-104, 107-110).

Nie budziła wątpliwości Sądu wiarygodność pozostałych dowodów zgromadzonych w sprawie, to jest: zarejestrowane nagranie z monitoringu, protokołów zatrzymania osób, protokołu zatrzymania rzeczy, protokołów przeszukania osób, protokołów oględzin miejsca i rzeczy, kart karnych, a także odpis wyroku oraz informacji z bazy NOE-SAD. Dowody te zostały sporządzone przez uprawnione do tego podmioty w granicach przysługujących im uprawnień, na podstawie przepisów prawa i dla celów postępowania karnego. Autentyczność ani treść tych dokumentów nie była kwestionowana, a Sąd z urzędu nie dopatrył się okoliczności negatywnie wpływających na ich wiarygodność.

Stwierdzić należy, że w świetle zebranego materiału dowodowego zaproponowana przez oskarżyciela kwalifikacja prawna w stosunku do oskarżonego okazała się prawidłowa.

Przedmiotem ochrony art. 278 kk jest własność, posiadanie oraz inne prawa rzeczowe i obligacyjne do rzeczy ruchomej, co rozumieć należy jako wyodrębniony i mogący samodzielnie występować w obrocie przedmiot materialny, który przedstawia wartość majątkową. Zachowanie się sprawcy przestępstwa kradzieży polega na zaborze cudzej rzeczy ruchomej, w celu przywłaszczenia. Przez zabór należy rozumieć bezprawne wyjęcie rzeczy spod władztwa osoby dotychczas nią władającej i objęcie jej we własne władanie przez sprawcę. Dopuszczyć się go może osoba, która nie ma w ogóle prawa rzeczą rozporządzać. Do wypełnienia znamion przestępstwa kradzieży konieczne jest zaistnienie okoliczności, że wyjęcie rzeczy spod władztwa następuje wbrew woli osoby nią władającej, a także bez żadnej ku temu podstawy. Przy przestępstwie kradzieży działanie sprawcy należy uznać za ukończone z chwilą, gdy sprawca „zawładnął rzeczą, objął ją w swoje posiadanie, bez względu na to, czy zdołał następnie zamiar rozporządzania tą rzeczą

jako swoją urzeczywistnić czy też nie”. Przepięstwo z art. 278 § 1 kk naleŹy do kategorii przestęptw kierunkowych, co oznacza, Źe zachowanie sprawcy ukierunkowane jest na ściśle określony cel, jakim jest przywłaszczenie cudzej rzeczy ruchomej. Do wypełnienia znamion przestęptwa z art. 278 § 1 kk „nie wystarcza zatem, aby sprawca godził się na możliwość przywłaszczenia. Niezbędne jest tu wykazanie, Źe sprawca miał świadomość znaczenia swojego działania, tzn. zmierzał do przywłaszczenia rzeczy i jednocześnie chciał przywłaszczyć sobie cudzą rzecz”. Zabór rzeczy musi następować w celu przywłaszczenia, tzn. włączenia przez sprawcę rzeczy do swojego majątku połączonego z trwałym pozbawieniem władztwa nad rzeczą jej dotychczasowego właściciela.

W ocenie Sądu zachowanie oskarŹonego w pełni realizują znamię „kradzieŹy”. Przypisaniu oskarŹonemu A. G. odpowiedzialności w tym zakresie nie stoi na przeszkodzie fakt, iż to nie on zabrał wszystkie słodycze, a jedynie część z nich. Istotą współsprawstwa jest to, Źe kaŹdy ze współsprawców odpowiada za zrealizowanie całości przestęptwa wspólnie i w porozumieniu, a więc odpowiada także za te elementy czynu, których sam nie zrealizował. Dla odpowiedzialności kaŹdego decydujący jest zakres porozumienia, które obejmując całość akcji przestępczej, spaja w jedność zachowania poszczególnych współdziałających (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 14 kwietnia 2008 r. w sprawie sygn. akt II AKa 210/07, Krakowskie Zeszyty Sądowe 2008/38/38), zaś zachowanie współsprawcy polega na tym, Źe działa on z zamiarem wspólnej realizacji znamion czynu, na wspólny rachunek, zgodnie z przyjętym podziałem ról (postanowienie Sądu Najwyższego z 5 grudnia 2007r. w sprawie sygn. akt V KK 120/07 Prokuratura i Prawo 2008/11/1/7). W przedmiotowej sprawie Sąd ustalił, iż przestępcze porozumienie zostało zawarte jeszcze przed popełnieniem czynu zabronionego i oskarŹony A. G. nie tylko wiedział, Źe jego kolega ukradnie słodycze ze sklepu, ale w pełni to aprobował. Tym samym oskarŹonemu można przypisać wypełnienie wszystkich znamion omawianego wystętku.

W ramach zarzucanych oskarŹonemu w pkt I i II aktu oskarŹenia czynów, Sąd uznał, iż oskarŹony dopuścił się ich, działając w warunkach ciągu przestęptw tj. w krótkich odstępach czasu, w podobny sposób, odpowiednio w dniu 10 września 2015r. kradzieŹy: 4 sztuki bombonierek C., 8 sztuk bombonierek R., 20 czekolad M. O., 20 sztuk czekolad E. C., 17 sztuk czekolad E. O. i 6 sztuk czekolad E. C. o wartosci 759,35 złotych na szkodę (...) Spółka akcyjna w K. oraz 34 sztuki czekolad M. J. (2) i 10 sztuk czekolad M. O. wartosci 483,56 złotych na szkodę (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K., czym za kaŹdym razem swoim zachowaniem wyczerpał znamiona wystętku opisanego w art. 278 § 1 kk.

Wszystkich przypisanych mu czynów oskarŹony A. G. dopuścił się w warunkach recydywy specjalnej podstawowej tj. w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od 12 września 2010r. do 28 grudnia 2012r. kary łącznej 2 lat i 4 miesiące pozbawienia wolności orzeczoną m.in. za umyślne przestęptwo podobne z art. 286 § 1 kk popełnione w warunkach ciągu przestęptw wyrokiem Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 15 grudnia 2009r. w sprawie o sygn. akt VIII K 737/09. 28 grudnia 2012 roku oskarŹony zakończył odbywanie kary a 10 września 2015 roku miały miejsce przypisane mu przestęptwa.

Zgodnie z art. 278 1 kk kto zabiera w celu przywłaszczenia cudzą rzecz ruchomą podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesiące do lat 5. Zgodnie zaś z art. 64 1 kk w warunkach powrotu do przestęptwa określonego w tym przepisie, Sąd może wymierzyć karę do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę, tj. 7 lat i 6 miesiące pozbawienia wolności, wobec czego orzeczonej kary nie można uznać za nadmiernie surową. Uwzględniając wniosek złożony w trybie art. 387 kpk i wymierzając oskarŹonemu karę 10 miesiące pozbawienia wolności uznano, iż będzie ona adekwatna do zawinienia i stopnia społecznej szkodliwości społecznej czynu oraz spełni swoje cele w zakresie prewencji ogólnej jak i szczególnej.

Sąd - kierując się ogólnymi dyrektywami i zasadami sądowego wymiaru kary określonymi w art. 53 § 1 i 2 kk - uznając oskarŹonego za winnego popełnienia przypisanych mu czynów wymierzył mu za czyny z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk przy przyjęciu, Źe zostały popełnione w warunkach ciągu przestęptw, przy zastosowaniu art. 91 § 1 kk – karę 10 (dziesięciu) miesiące pozbawienia wolności (pkt 1 wyroku). Uznał, iż będzie ona adekwatna do zawinienia i stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz spełni swoje cele w zakresie prewencji ogólnej, jak i szczególnej.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości popełnionych przez oskarżonego czynów jako wysoki, Sąd miał na względzie zarówno rodzaj naruszonego przestępstwem dobra, jakim jest cudza własność, sposób i okoliczności ich popełnienia, jak i postać zamiaru (bezpośredni) oraz motywację sprawcy.

Obok znacznego stopnia karygodności czynów, Sąd wziął pod uwagę również znaczny stopień zawinienia. W chwili popełnienia przestępstw oskarżony był osobą dorosłą w rozumieniu art. 10 § 1 kk (a contrario), nie zachodziły przy tym okoliczności wyłączające jego poczytalność lub wskazujące, że nie zdawał sobie sprawy z bezprawności swych zachowań. W rezultacie należy przyjąć, iż oskarżony mogąc zachować się zgodnie z normą prawną, mając zachowaną kontrolę emocjonalną i wolicjonalną nad swoim zachowaniem, zachowany krytycyzm, podjął błędną decyzję będącą wyrazem jego woli w zakresie chęci popełnienia przypisanych mu występów.

W procesie wymiaru kary wobec oskarżonego Sąd poczytał jako okoliczność obciążającą uprzednią karalność. Oskarżony, był wielokrotnie karany, w tym za liczne przestępstwa przeciwko mieniu, zatem nie można przyjąć, iż popełnienie przez niego przestępstwa z art. 278 § 1 kk było zdarzeniem jednorazowym. Sąd zważył również, iż oskarżony dopuścił się czynu w warunkach powrotu do przestępstwa (odpisy wyroków na k. 68, 82-85, 94-104, 107-110).

Okoliczności zdarzeń, jak również sposób działania sprawcy spowodowały, iż Sąd uznał, iż stopień winy i społecznej szkodliwości czynu były na tyle istotne, że nie pozwalały na wymierzenie oskarżonemu A. G. innego rodzaju kary, jak tylko kary pozbawienia wolności, której wymiar Sąd ustalił na 10 miesięcy. Jednocześnie o tym, iż Sąd nie zastosował wobec oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności zadecydowały argumenty w postaci działania w warunkach recydywy określonej w art. 64 § 1 kk oraz właściwości i warunki osobiste oskarżonego a także dotychczasowy sposób jego życia, które zdaniem Sądu nie dawały gwarancji, że oskarżony pomimo zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, będzie w przyszłości przestrzegał porządku prawnego, a w szczególności nie popełni przestępstwa.

Oskarżony będąc uprzednio karany, nie skorzystał z szansy zmiany sposobu życia danej mu uprzednio przez Sąd. Dotychczasowa karalność sprawcy, w tym w warunkach powrotności do przestępstwa, stosunek do prawomocnie orzeczonych wyroków Sądów wskazuje na nieskuteczność stosowanych dotychczas form represji karnej, brak poszanowania porządku prawnego i niepoprawność zachowania, co przy uwzględnieniu dyrektyw prewencji indywidualnej nie daje podstaw do pozytywnego prognozowania na przyszłość. Popełnienie przez oskarżonego kolejnych przestępstw świadczy jedynie o tym, iż jest on już osobą na tyle zdemoralizowaną, że kara straciła dla niego aspekt wychowawczy, a jest jedynie dolegliwością za przestępcze zachowanie. Dlatego też, zdaniem Sądu, orzeczona wobec oskarżonego bezwzględna kara pozbawienia wolności w wymiarze 10 miesięcy jest w pełni wyważona i sprawiedliwa w świetle powyższych okoliczności.

Sąd wymierzył oskarżonemu karę dziesięciu miesięcy pozbawienia wolności uznając, że – wobec uprzedniej karalności, dużego stopnia demoralizacji oskarżonego – kara ta jest odpowiednia, a wręcz mając na względzie ustawowe zagrożenie za przestępstwo z art. 278 § 1 kk – łagodna. Sąd miał na względzie i to, że wartość szkody nie była tak duża, ponadto prawie cały skradziony towar został przez sklep odzyskany. Do okoliczności łagodzących Sąd zaliczył oskarżonemu przyznanie się do winy, ujawnienie okoliczności przestępstwa, jak również złożenie wniosku o dobrowolne poddanie się odpowiedzialności i wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy.

Stosownie do brzmienia art. 63 § 1 kk Sąd zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w niniejszej sprawie (pkt 3 wyroku).

Zważywszy, iż pokrzywdzona (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K. wystąpiła z wnioskiem o naprawienie szkody, Sąd w myśl art. 46 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci naprawienia szkody w części dotychczas nie naprawionej (ze skradzionych ruchomości pokrzywdzona odzyskała dotychczas 22 sztuki czekolad o łącznej wartości 241,78 złotych), tj. w kwocie 241,78 złotych na rzecz pokrzywdzonej (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K. (pkt 2 wyroku). Oskarżony wyrządził swoim zachowaniem szkodę po

stronie pokrzywdzonego, której w tej części dotychczas nie wyrównał i dlatego w ocenie sądu zasadnym jest zobowiązanie oskarżonego do jej naprawienia. Ten środek kompensacyjny będzie stanowił dodatkową dolegliwość i uzmysłowi oskarżonemu nieopłacalność popełniania przestępstw, a jednocześnie będzie stanowił rekompensatę dla pokrzywdzonego za wyrządzoną mu szkodę.

Stosownie do brzmienia art. 63 § 1 kk Sąd zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w niniejszej sprawie (pkt 3 wyroku).

Na mocy art. 624 § 1 kpk Sąd zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych uznając, iż ze względu na aktualną sytuację materialną, uiszczenie ich byłoby dla niego zbyt uciążliwe (pkt 4 wyroku).